

Arrest

nr. 165 662 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, dient op 8 maart 2011 bij de ambassade van België te Addis-Ababa een aanvraag in voor een visum gezinshereniging (type D), als echtgenoot van een Belg.

Dit visum wordt hem toegekend en verzoeker komt België binnen.

Op 11 april 2012 biedt verzoeker zich aan te Antwerpen, zijn verblijf wordt toegestaan tot 25 mei 2012.

Op 27 april 2012 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 juni 2015 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en zijn Belgische partner uitgesproken, op 12 oktober 2015 wordt het beschikkend gedeelte van dit vonnis overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 8 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): S. T.

Nationaliteit: Ethiopie

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Addis Abeba

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekam het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische H.C.K. (RR xxx), na op 11.04.2012 in België te zijn aangekomen.

De gezamenlijke vestiging met de echtgenote werd stopgezet, overeenkomstig de informatie in het rijksregister op 22.11.2014, de echtscheiding volgde op 30.06.2015. De situatie van betrokkene is hierdoor compleet veranderd. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf dienen de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4 van diezelfde wet in overweging te worden genomen, alsook humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater, §1, voorlaatste lid.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene vooreerst niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer al sinds september 2014 het volledig leefloon geniet. Onafgezien daarvan heeft de gezamenlijke vestiging evenmin 3 jaar stand gehouden, zijn er geen gemeenschappelijke kinderen en blijkt er nergens in het dossier sprake van een 'schrijnende situatie'.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, voorlaatste lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 11.04.2012 te Antwerpen. De duur van zijn verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een betrekkelijk kort verblijf. Gezien betrokkene kennelijk jarenlang in het land van oorsprong heeft gewoond en in verhouding slechts kort in België, is het redelijk aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn waardoor dit evenmin een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan. Gezien er nergens sprake is van een medische problematiek in het dossier, mag worden aangenomen dat hij ook zonder problemen terug kan reizen. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft zijn economische situatie blijkt dat betrokkene zich heeft moeten wenden tot het ocmw. Van verworven economische belangen kan derhalve niet gesproken worden, wel integendeel betrokkene vormt intussen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit van integratie getuigt. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 3 februari 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 11 februari 2016.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“- Schending van de materiële motiveringsplicht - Art.62 Vw. en art. 3 Wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurlijke handelingen

- Onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing – beginsel van behoorlijk bestuur

- Schending van de hoorplicht – beginsel van behoorlijk bestuur - redelijkheidsbeginsel

Op 08/12/2015, ter kennis gebracht op 19/12/2015 werd ten onrechte een beslissing genomen tot intrekking van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten met de motivering dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel en migratie deze beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten KAN afgeven op grond van artikel 42quater par 1,4° van de Wet van 15/12/1980 aan de vreemdeling die gemachtigd werd om in het Rijk te verblijven “ indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden” en met de motivering dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42 quater par 4, 1°,2°3° of 4°, waardoor verzoeker het verblijfsrecht zou kunnen behouden in casu niet van toepassing zijn en met de motivering dat er geen humanitaire elementen overeenkomstig art. 42quater par 1, voorlaatste lid kunnen ingeroepen worden

1° argument Ten onrechte is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd als volgt:

Verzoeker toont niet aan werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk .

Nochtans toont verzoeker aan dat hij werkt sinds 10/11/2005 met arbeidsovereenkomst dd. 09/11/2015.

Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 par 7 OCMW-Wet is een effectieve tewerkstelling waarbij arbeid verricht wordt in ruil voor loon.

In ieder geval doet de betrokkene tijdens een artikel 60 par 7 tewerkstelling geen beroep op de sociale bijstand en het is uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is.

Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid sub c van de gezinsrichtlijn 2003/86EG.

Volgens deze richtlijn geeft een tewerkstelling art. 60par 7 Ocmw-Wet wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten, zonder beroep te doen op het stelsel van de sociale bijstand.

Gelet op de tewerkstelling is verzoeker aangesloten bij een mutualiteit zodat hij beschikt over een ziektekostenverzekering.

2° argument Ten onrechte is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd als volgt :

Onafgezien daarvan heeft de gezamenlijke vestiging evenmin 3 jaar stand gehouden, er zijn geen gemeenschappelijke kinderen en blijkt er nergens in het dossier sprake van een schrijnende situatie “

Nochtans zijn op basis van art. 42quater par. 4 Wet 15/12/1980 de opgesomde uitzonderingsvoorwaarden niet cumulatief zodat het volstaat dat voldaan is aan 1 van deze uitzonderingsvoorwaarden om de toepassing van par 1, eerste lid, 4° te op te heffen.

Verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde van art. 42quater par 4,1° : “ indien het huwelijk, het geregistreerde partnerschap de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerde partnerschap of de gezamenlijke vestiging , ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens een jaar in het Rijk.

Verzoeker huwde te Addis Abeba op 08/02/2011.

De procedure tot ontbinding van het huwelijk werd ingeleid bij dagvaarding dd. 13/05/2014 Tot deze datum duurde het huwelijk bijgevolg van 08/02/2011 tem 13/05/2014; zijnde 3 jaar en 2 maanden, waarvan de gehuwden gezin vormden in België vanaf 11/04/2012 tem 13/05/2014; meer dan 2 jaar.

Het is bijgevolg duidelijk dat er in de beslissing dd° 08/12/2015 waartegen beroep geen rekening werd gehouden met al de juiste gegevens van de zaak.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding. (Rvstate nr. 167.411, 2 februari 2007) Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Daarbij werd het recht van verzoeker om gehoord te worden (mondeling al dan niet schriftelijk) in al de zaken die hem aanbelangen miskent. Hij werd nooit opgeroepen voor een gehoor. Er werd hem geen informatie gevraagd.

Indien verzoeker gehoord zou geweest zijn, alvorens de beslissing te nemen of aan verzoeker te betekenen op 19/12/2015, was hij zelf in de mogelijkheid geweest om de nodige en juiste info mee te delen.

3° argument Ten onrechte is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd als volgt:

“ Overeenkomstig art. 42quater par 1 voorlaatste lid dient de gemachtigde van de staatsecretaris ook een aantal humanitaire elementen in overweging te nemen bij het nemen van zijn beslissing.

In de beslissing worden vervolgens een aantal feitelijkheden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat er in casu geen humanitaire elementen aanwezig zijn.

Nu verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42quater par. 4, 1° , bestond er geen reden meer om nog verder te argumenteren over het al niet aanwezig zijn van humanitaire elementen.

Daarbij kan de aangehaalde motivatie weerlegt worden:

1. Duur van het verblijf in België:

Verzoeker verblijft in België sinds 11/04/2012. Volgens de de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreft dit een betrekkelijk kort verblijf, dat de terugkeer naar het land van oorsprong niet in de weg staat. Zelf de wetgever voorziet in art. 42quater par 4,1° dat een gezamenlijk verblijf van de gehuwden van 1 jaar in het Rijk voldoende is om te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde. Door een striktere toepassing te maken van deze wettelijke bepaling, gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn bevoegdheid te buiten, daar hij zijn beslissingen toch zou moeten nemen en motiveren in de lijn en de geest van de wettelijke bepalingen.

2. Economische situatie: zoals al meegedeeld werkt verzoeker en is hij niet afhankelijk van het sociaal zekerheidsstelsel.

3. Ziekte:

Gelukkig lijdt verzoeker niet aan een ernstige ziekte die zijn mogelijkheden op de arbeidsmarkt beperken. Hij is wel diabeticus en wordt hiervoor medisch opgevolgd.

Sinds hij in België verblijft, is deze ziekte, mits aangepaste medicatie volledig onder controle en voelt hij zich beter dan in Ethiopië waar de nodige medische zorg niet toegankelijk was voor hem.

4. De relatie met de partner werd verbroken

Deze relatiebreuk stond de verdere integratie van verzoeker niet in de weg. Wel in tegendeel, kan men stellen dat hij zich sinds de relatiebreuk volledig heeft kunnen toewijden op zijn integratie met een tewerkstelling als gevolg.

Mbt. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21)

- overschrijding/ afwending van macht – onzorgvuldige uitoefening van de bevoegdheid voor aflevering van een bijlage 21 – misbruik van recht – Schending rechtszekerheidsbeginsel

Zoals bij de feitelijke uiteenzetting en in rechte vermeld, zijn in casu de wettelijke voorwaarden niet vervuld om de verblijfsvergunning van verzoeker in te trekken.

Het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 19/12/2015, werd ten onrechte betekend.

Ook hier heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich onvoldoende geïnformeerd alvorens het bevel te betekenen.

Daarbij heeft hij zijn bevoegdheid, afgewend van de normaal beoogde finaliteit, om reden dat verzoeker op basis van art. 42quater par 1 en par 4 zijn verblijfsrecht behoudt.

Aldus kan misbruik van recht in hoofde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld worden.

Daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de wettelijke bepalingen van art. 42quater par 1e n 4 naast zich neerlegt, doet hij afbreuk aan het rechtszekerheidsbeginsel. Dit houdt in dat de rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

(Opdebeeck I. en Van Damme M., Beginselen van behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349)”

3.2. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht dit onderdeel van zijn enig middel als volgt toe:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding. (Rvstate nr. 167.411, 2 februari 2007) Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Daarbij werd het recht van verzoeker om gehoord te worden (mondeling al dan niet schriftelijk) in al de zaken die hem aanbelangen miskent. Hij werd nooit opgeroepen voor een gehoor. Er werd hem geen informatie gevraagd. Indien verzoeker gehoord zou geweest zijn, alvorens de beslissing te nemen of aan verzoeker te betekenen op 19/12/2015, was hij zelf in de mogelijkheid geweest om de nodige en juiste info mee te delen.”

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene. Dit is *in casu* niet het geval, de bestreden beslissing werd genomen op eigen initiatief van het bestuur.

De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenbevinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

3.3. Verzoeker betoogt zodoende dat hij nooit werd opgeroepen voor een mondeling of schriftelijk verhoor en dat hem nooit *“enige informatie gevraagd werd”*.

3.4. Uit nazicht van het voorliggend administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verwerende partij enige informatie heeft opgevraagd bij verzoeker, noch dat zij verzoeker heeft uitgenodigd om schriftelijk dan wel mondeling enige toelichting te verschaffen over diens toestand, vooraleer over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing van 8 december 2015.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, dat hieronder volledigheidshalve wordt weergegeven:

§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.5. De hoorplicht is in het vreemdelingenrecht slechts in het geding indien de voorwaarde voorhanden is dat het om een ernstige maatregel gaat die de belangen (materiële of morele) van de betrokkene zwaar of ernstig aantast. De bestreden beslissing dient dus een nadeel of een negatieve invloed te hebben op de verblijfsrechtelijke toestand van een vreemdeling.

3.6. De bestreden beslissing van 8 december 2015 omvat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit nadat verzoeker sinds april 2012 legaal verbleef in het Rijk. Deze beslissing is geenszins de resultante van een aanvraag dewelke door verzoeker zelf werd geïnitieerd, maar behelst daarentegen een beslissing die genomen werd op eigen initiatief van de verwerende partij. Het leidt geen twijfel dat deze beslissing de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker op een negatieve wijze beïnvloedt en hem dus nadeel verschaft.

3.7. Rekening houdende met de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet en de humanitaire elementen voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan. Aangezien de verwerende partij op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten mag van de gemachtigde

verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

3.8. Dit houdt in dat de verwerende partij niet enkel dient na te gaan of is voldaan aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, maar dat zij tevens dient na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien zij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient zij bijkomend onderzoek te verrichten of op te vragen. Hetzelfde geldt voor het rekening houden met de humanitaire elementen voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.9. Wat de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet betreft, voert verzoeker aan dat hij wel werknemer is en dat zijn huwelijk meer dan drie jaar heeft geduurd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld:

“Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42^{quater}, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene vooreerst niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer al sinds september 2014 het volledig leefloon geniet. Onafgezien daarvan heeft de gezamenlijke vestiging evenmin 3 jaar stand gehouden, zijn er geen gemeenschappelijke kinderen en blijkt er nergens in het dossier sprake van een 'schrijnende situatie'.”

3.10. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar werknemer te zijn. Uit de stukken die in het administratief dossier gevoegd zitten (uittreksels uit de kruispuntbank sociale zekerheid) blijkt niet dat verzoeker werknemer is maar inderdaad dat verzoeker sinds begin 2014 maandelijks een bedrag van 817,36 euro en vervolgens maandelijks een bedrag van 823,6 euro gestort kreeg. Zodoende was verzoeker inderdaad ten laste van de sociale bijstand tot november 2015 tenminste voor de opgegeven langdurige periodes volgens de verkregen informatie.

3.11. Uit de stukken van het dossier blijkt dat dit maandelijks uitkeringsbedrag in november 2015 evenwel terugvalt naar 250,11 euro. Verzoeker stelt in zijn inleidend verzoekschrift dat hij sinds 9 november 2015 een arbeidsovereenkomst heeft van onbepaalde duur als arbeider in een voltijds stelsel. Op 11 november 2015 ging verzoeker aan de slag volgens zijn betoog in het inleidend verzoekschrift. Nu uit de stukken van de kruispuntbank, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat het bedrag van de sociale uitkering in november 2015, de maand voor het nemen van de bestreden beslissing, plots zeer fel is gedaald, had de gemachtigde op basis van die informatie zorgvuldiger dienen te handelen en verzoeker hierover moeten horen of minstens enige schriftelijke toelichting vragen omtrent diens situatie, alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

3.12. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gezamenlijke vestiging geen drie jaar heeft stand gehouden. In het verzoekschrift verduidelijkt verzoeker dat het huwelijk drie jaar en twee maanden heeft geduurd en vermeldt hij de datum van de inleiding van de echtscheidingsprocedure, waardoor verzoeker meent dat hij wel onder de uitzondering voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zou vallen. Ook hier dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde zorgvuldiger had moeten handelen en verzoeker minstens enige schriftelijke toelichting had moeten vragen over zijn situatie.

3.13. Het is niet zorgvuldig dat de gemachtigde bovenstaande elementen die verbonden zijn met de mogelijkheid van verzoeker om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, niet grondiger heeft onderzocht en verzoeker niet uitnodigde enige toelichting te verschaffen, middels een gehoor of minstens middels een schrijven met de vraag naar informatie, te meer nu artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet de mogelijkheid verschaft aan de gemachtigde om een controle uit te voeren: *“De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”*

3.14. Daarenboven stelt artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet dat *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van*

de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.15. Er dient te worden vastgesteld dat het administratief dossier slechts verzoekers aanvraag voor gezinshereniging bevat die goedgekeurd werd in 2012, drie jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Omdat de bestreden beslissing genomen werd op initiatief van de gemachtigde zelf en niet het resultaat is van een aanvraag uitgaande van verzoeker en de bestreden beslissing daarenboven een einde stelt aan een langdurend verblijfsrecht van verzoeker in het Rijk, rust er een zorgvuldigheidsplicht op de gemachtigde bij het nemen van dergelijke beslissing. Deze zorgvuldigheidsplicht had *in casu* moeten leiden tot minstens een vraag naar informatie vanwege de gemachtigde alvorens tot beslissen over te gaan. De Raad herhaalt dat het administratief dossier geen enkele indicatie bevat dat verzoeker om enige informatie of toelichting werd gevraagd, alvorens de voor hem zwaarwichtige en nadelige beslissing te treffen die zijn wettig verblijf in het Rijk beëindigt.

De schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht kan *in casu* worden aangenomen.

Het enig middel is in die mate gegrond. De overige onderdelen van het enig middel worden niet onderzocht.

3.16. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden brengt *in casu* mee dat het in dezelfde akte opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens vernietigd wordt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 8 december 2015, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april duizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET